adrian ardelean # mihnea blidariu # andrei crecan # andrei drăguşanul # nick făgădar # ştefi m. ganea # octavian horvath # laura andreea mihăilă # eugen nuţescu-oigăn # vali rauca # doru trăscău

poezia care cântă

**adrian ardelean # mihnea blidariu # andrei crecan #
andrei drăgușanul # nick făgădar # ștefi m. ganea #
octavian horvath # laura andreea mihăilă #
eugen nuțescu-oigăn # vali rauca # doru trăscău**

poezia care cântă

Editura MUȘATINII
2017

Proiect editorial realizat cu sprijinul
CONSILIULUI JUDEŢEAN SUCEAVA
Preşedinte: ***Gheorghe FLUTUR***

Centrul Cultural „Bucovina” Suceava

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Editura „Muşatinii”
Suceava, str. Tipografiei nr. 1,
Tel. 0230 523640, 0757 076885 **(I.D.)**
Director general: *Gheorghe DAVID*

tipar: **Grup Muşatinii**
tipografie · editură · producţie publicitară
SUCEAVA, tel.: 0230 523640

Poezia care cântă, o „ultra-violență estetică”

Poezia care cântă este anterioară și va supraviețui tuturor religiilor. O spun vechile cărți sacre ale omenirii (AUM, citit OM, a fost primul nume acordat celui necreat, neprecizat, veșnic și fără nume, asupra căruia am atentat identitar, devenind… omenire), care coincid prin idei (poezie) și diferă doar prin interpretări și prin aplicabilități de stăpânire a minților și a vieților bieților călători prin vremelnicie. Iar „interpretarea” poeziei care cântă s-a numit religie.

Cea mai veche carte a omenirii, „Shu” („Nobil și mare”), scrisă între anii 2357-627 înainte de Hristos, când Confucius întrerupea cronologia spiritului pentru a impune puterea Fiului Cerului pe pământ, consacra poezia drept rădăcină a credințelor primordiale. Numai că poeții, de regulă asceți, aveau, cică, doar revelația Spiritului sau a Sinelui Universal (AUM, citit OM), dar nu și înțelegerea Lui, iar după o îndelungată perioadă în care memorarea și recitarea însemnau și defineau pietate, apăreau maeștrii (învățătorii – primii critici literari) și ucenicii (discipolii), care fixau, prin dialoguri excelent premeditate, dogmele religiilor care s-au desprins dintr-un dat inițial. De la Ti și Shun ai începuturilor cărți „Shu”, de la Rishi și Sauti, fiul lui Suta, care încep dezbaterile în „Adi Parva” (primul capitol din „Mahabharata”) și până la „Dialogurile” lui Platon, „în această lume, atunci când a fost lipsită de strălucire și de lumină

și când era învăluită, peste tot, de întuneric total" (*Adi Parva*, I, p. 3), s-au impus iluminările și iluminații, deși, în mod paradoxal, ei, ne și anti-poeții, au fost cei care au transformat „luga surryannya" („limba iluminării") în „banala literatură" a textelor din ce în ce mai nepoetice, dar care, dincolo de aparența filosofică, deveneau tot mai persuasiv epice, odată cu inventarea pildei, adică a unui gen de proză scurtă care aparent „luminează" și cele mai întunecate minți.

Că poezia care cântă este rădăcina credințelor o probează reperele versetelor în care au fost scrise, mai târziu, adică la cumpăna mileniilor de răscruce, toate cărțile religioase pe care se bazează religiile încă viguroase, deși teribil de putrede, de pe acest pământ. Religii care nu diferă între ele decât prin atributele Sinelui Universal, atribute care au devenit dominante în religiile târzii, căci, așa cum îi mărturisea Odin („Tatăl tuturor"), fecioarei înțelepte Voluspo, „majoritatea acestor nume" i-au fost oferite Tatălui Nostru „pentru că multele comunități diferite din lume, toate vorbind limbi diferite, au simțit nevoia să-i traducă numele în limbile lor, pentru a putea să-l venereze și să i se închine". Și știut este că, pe lumea aceasta, chiar și muzele s-au născut din capul lui Zeus (Deaus se numea cerul zilei, în religiile începuturilor).

„Tatăl tuturor", deci „Tatăl nostru", s-a substituit Sinelui Universal (AUM), cel care, împreună cu Sinele individual, trăia „în grota inimii, ca lumina și umbra" (*Katha-Upanishad* I, p. 31)", datorită cultului străbunilor care „se îngropau în cer" (prin incinerare sau prin încredințarea trupurilor păsărilor de pradă), de unde și revelația universală și deranjantă că „Părinții și Zeii sunt una" (*Mahabharata*,VII, p. 65), pentru că, „de acolo, de sub copacul sfânt, / au venit fecioarele tari în înțelepciune / și au făcut legile pentru fiii oamenilor / și au stabilit cursul sorții lor" (*Voluspo*, 20, p. 9) și, astfel, s-au tot ivit, drept eclipse ale spiritului, „noduri ale

Timpului care nu pot fi luat în discuție" (*The Canon of Shu*, p. 22), dovadă că „cunoașterea naturală aduce un rezultat, iar cunoașterea supranaturală, altul" (*Eesha-Upanishad*, p. 16).

Nu vreau să lunec spre o dezbatere despre frumusețea nedogmatică a poeziei ancestrale și veșnice, cea în care „spiritul se cunoaște prin revelație. Aceasta duce la libertate. Aceasta duce la putere. Revelația este biruința asupra morții" (*Kena-Upanishad*, 2, p. 21) și cu atât mai puțin despre degenerescența ei în religii, odată cu abandonarea limbajului iluminării, în favoarea și favorul vanei literaturi a dogmelor. Vreau doar să vă reamintesc tuturor că poezia care cântă este și rădăcina credințelor, și a vieții, în complicata ei despletire de sensuri, de țeluri și de utopii. Iar recursul la un text anterior, pe care simt nevoia să-l atribui, ca mobil și ca explicație, antologiei „Poezia care cântă", se justifică, așa cum veți înțelege singuri, prin consecvența supraviețuirii mesajelor primordiale, de cele mai multe ori subconștient, în poezia care cântă de astăzi și care, pentru prima dată în lume, se fixează pe clipă și printr-o carte tipărită, deci printr-o antologie lirică a continuității, a perenității mesajului inițial și inițiatic.

Dintotdeauna și pentru totdeauna, poezia este o „ultraviolență estetică" (Vali Rauca, *Sălbăticiunea*), care clatină cerul de „deasupra acestui lapte al nepăsării" (Mihnea Blidariu, *4*), „în ceața densă a deziluziei" (Mihnea Blidariu, *4*), sub care „violent strigă minciuna / sub piele se târăște, / Sentimentele vor muri toate / ridicându-se, în timp ce cad" (Andrei Drăgușanul, *Awake*), pentru că „răspunsurile / nu le capeți aici / nu se nasc din uitări" (Doru Trăscău, *Drumul*), pentru că aici, în fragilitatea unor vremelnicii istorice, doar „auzi temeri cum se coboară ca o ceață nemiloasă și densă / tot mai densă tot mai grea" (Octavian Horvath, *Nori de Gând*), pentru că „nu mai sunt nici îngeri nici eroi" (Mihnea Bli-

dariu, *Versus*), ci doar „un simulacru de confort" (Mihnea Blidariu, *Spleen*), în care „totul e un furt / o dulce impostură / convertită în arta datului din gură" (Mihnea Blidariu, *2*), iar „cheia ușii de la intrarea în sufletul meu" (Ștefi M. Ganea, *Te caut*), se „ascunde / în cel mai întunecat colțișor / al inimii tale" (Ștefi M. Ganea, *Ezitant*).

Dintotdeauna și pentru totdeauna, „sub ape liniștite ascundem și înecăm / răspunsuri vechi și noi întrebări" (Octavian Horvath, *Diluviu*), „într-un acatist / încrustat cu daltă de aur" (Adrian Ardelean, *Week-end*), „un acatist / te-aduce, o secundă, aproape / de visul lui Christ" (Adrian Ardelean, *Week-end*), visul căpătând consistență doar atunci când poetul își crestează „iluziile în ochii străinilor, / cuprins ca un orb la vânare de îngeri" (Andrei Drăgușanul, *Redemption*), doar atunci când știu atavic cum „cântă pe pereți" (Mihnea Blidariu, *2*) niște „cruci pe care m-am pus singur, / găuri de cuie în brațele mele" (Andrei Drăgușanul, *Worn Out*), pentru că a fi „singuri / singuri în ceața deziluziei / singuri în albul orbirii" (Mihnea Blidariu, *4*) înseamnă condiția existențială perenă acolo unde „doar sufletul tace, / lovit de copite / murdare și absurde / ascunse în cuvânt" (Adrian Ardelean, *Poet de nevoie*).

Dintotdeauna și pentru totdeauna, poetul se uită „cu nesaț la singurătate" (Nick Făgădar, *5*), deci „e timpul să-i aducem la putere pe poeți" (Mihnea Blidariu, *2*), deși poetul „precum marele nord / locuiește într-un cer în care nu mai înseamnă / nimic" (Nick Făgădar, *2*), invocând în pustiu: „Purifică-te, ca să afli / că totul rămâne la fel!" (Andrei Drăgușanul, *Awake*). Iar muzicianul, „poet de nevoie" (Adrian Ardelean), pentru că „dragostea îmi scrie zilnic / câte o poezie" (Adrian Ardelean, *Poet de nevoie*), iar „iubirea mă urcă zilnic pe cruce, / iar seara mă obligă să scriu / poezii / din ce mi-a mai rămas" (Adrian Ardelean, *Poet de nevoie*), descoperă în cosmicitatea sunetelor că „sunt cuvinte și culori atâta de departe"

(Andrei Crecan, *Un loc*), încât „lumină se adună / și-neacă întunericul care-ți încape într-o mână" (Andrei Crecan, *Un loc*), iar „cântul, de sus și de jos, / cântă și-acum, / din ziduri vechi și uși răsturnate. / Ca o litanie de acatist / cu harfe și murmur" (Adrian Ardelean, *Week-end*).

Dintotdeauna și pentru totdeauna, îndrăznim, generație după generație, „să ne mai naștem o dată / și să facem o nouă / revoluție ratată" (Mihnea Blidariu, *2*), într-o lume, definită drept condiție existențială, în care „știi cât de mare ți-e cușca / cât de mult ai voie să speri" (Octavian Horvath, *Arid*), atunci când încă nu îndrăznim să mizăm pe poezie, iar țara ni-i doar ograda, în care „odraslele porcilor au ajuns din nou la putere / nimeni nu se aștepta ca acest lucru să se întâmple atât de devreme / dar cu perseverență și cu un șoric bine bătucit / porcii au demonstrat că se pot realiza lucruri inimaginabile // orătăniile din ogradă nu s-au revoltat și nu au protestat / fiind mult prea ocupate cu ultra-agoniseala / faptul că unele animale vor fi mai egale decât altele / nu le afecta (încă) libertatea și averea // în orgadă, / orătănii" (Octavian Horvath, *Ograda*).

Dintotdeauna și pentru totdeauna, deși ne tot prefacem că am căuta mântuirea („și aștept iertarea să mă strige și să mă ducă departe" – Andrei Drăgușanul, *Last Confession*), fără să conștientizăm, vreodată, că mântuire înseamnă, sinonimic, eliberare, trăim până dincolo de baierele și barierele ipocriziei, conform unui decalog bicisnic și egoist, pe care evităm să ni-l asumăm, deși îl practicăm cu cerbicie: „Unu să nu dai nimic nimănui / Doi să nu lași niciodată de la tine / Trei să nu gândești niciodată ce spui / Patru să nu cauți ceea ce vine // Cinci să nu râzi de necazul tău / Șase să uiți de ceilalți mereu / Șapte să nu știi ce-i bine ce-i rău / Opt să pui ego-ul peste eu // Nouă să faci orice de mântuială / Zece să pretinzi că vrei să fii mântuit / Oasele pocnesc de atâta boală / Zeule gol bine-ai venit"

(Mihnea Blidariu, *7*).

Dintotdeauna şi pentru totdeauna, poezia înseamnă cântec, deci o armonie universală, şi nicidecum o logoree sclerozată, precum ne-poezia ce sufocă, astăzi, inutil teascurile tipografice. Tocmai de aceea, exprimându-mi speranţa că „a şaptea zi nu se va sfârşi" (Adrian Ardelean, *Week-end*), încerc să probez, prin această antologie a poeziei care cântă, unică în cultura umanităţii, că poezia înseamnă o „ultra-violenţă estetică" (Vali Rauca, *Sălbăticiunea*) doar pentru prozaismul banal al trecerii prin clipite a ne-sufletelor, rătăcite pe pământ doar din imprudenţă (***Ion Drăguşanul***).

Adrian ARDELEAN

NATIF

Week-end

(A șaptea zi nu se va sfârși.
Vinul, și cântul, și prietenii.
Tu…
Laude suntem, într-un acatist
Încrustat cu daltă de aur
De un iscusit alchimist.

Carafele pline de vin și de seve
S-au revărsat.
Eu am văzut în asta un semn.
Așa cum, sub stele, un acatist
Te-aduce, o secundă, aproape
De visul lui Christ

Cântul, de sus și de jos,
Cântă și-acum,
Din ziduri vechi și uși răsturnate.
Ca o litanie de acatist
Cu harfe și murmur.
Leac pentru sufletul trist.

Prietenii, toți, fiecare,
Prietenii sunt.

Stau încă la masa cea albă
Rămasă curată, ca un acatist
Deschis în față icoanei pictate
De sfântul artist).

Dar tu, tu ești și vei fi
Prilej de rugăciune
În nopțile cu somn alungat
De focul din piept. Ca un acatist
Citit în cămară secretă,
Săpată în ametist.

Poet fără voie

Dragostea îmi scrie zilnic
câte o poezie.
Unele au rimă, altele nu
Unele m-adorm,
altele mă țin în trezie
Restul, nici măcar nu se scriu.
Sunt tabu.

Zilnic, de câteva săptămâni,
Plagiez fără scrupul
ceea ce simt
Cuvinte, idei,
miere, venin.
Toate spun, în felul lor, adevarul.
Toate mint.

Mintea e o curvă,
îmi șoptește ispite
Îmi aruncă otravă cu iz de absint.
Doar sufletul tace,
lovit de copite
Murdare și absurde
Ascunse în cuvânt.

Tu n-ai nici o vină,
iubita mea dulce
Că mintea mea-i curvă
şi sufletul ars.

Iubirea mă urcă zilnic pe cruce,
Iar seara mă obligă să scriu
Poezii
Din ce mi-a mai rămas.

Mihnea BLIDARIU

LUNA AMARĂ

1. Spleen

(*text pentru o piesă Dream Diggers*)

Am obosit să tot aștept
Am obosit să mă repet
Am obosit să fug

De tot ce alții îmi doresc
De toți cei care mă privesc
Cum mă scurg

Pe lângă oameni și clădiri
Pe lângă frica ce-o respiri
Pe lângă stări pe lângă știri
Pe lângă steaguri și uniri
Pe lângă ce nu te mai miri

Pe lângă masca ce o port
Am obosit să mai suport
Jumate viu jumate mort
Un simulacru de confort

Gustul amar de zi cu zi
Nici un motiv ca să mai fii

Preocupat de ce contează
Într-o lume ce visează
Gri

Pe lângă linii de tramvai
Pe lângă ce nu poți să-mi dai
Pe lângă tot ce n-o să ai
Pe lângă turnu-n care stai

Pe lângă faruri și mașini
Pe lângă flori pe lângă spini
Pe lângă neplăceri și vini
În întuneric și lumini

Am obosit să-mi dai atât
Am obosit să-mi bagi pe gât
Tot ceea ce contează
Într-o lume ce visează
Gri

2.

Privește-mă ca și cum nici unul dintre noi nu ar avea cont
Ci doar ar ține cont
Ar ține mâinile întinse ca și cum ne-am compara
Lungimea degetelor
Să vedem care ajunge mai repede în pantalonii celuilalt
Ce te faci că nu-nțelegi
Totul e un furt
O dulce impostură
Convertită în arta datului din gură
De-aia îți zic
Pune picioru-n prag
Eu port 44 uneori 45
Și tocmai mi-am luat bocanci cu vârf de fier
Pe cer
Scrie cu cabluri și cu fum de la supersonic
Privește-mă ironic
Dă cu flegme cântă pe pereți
E timpul să-i aducem la putere pe poeți
Și într-o singură zi
Eșafodajul se va prăbuși
Bastoanele se vor dovedi ineficiente împotriva butoaielor de vin
Guvernarea va lâncezi până la disoluție
Discursul public va fi ocupat de o veselă pocneală

Între diferite facţiuni literare
Oare
Înţelegi ce zic
Sau te prefaci că citeşti un poem
În timp ce te gândeşti că unde bem
Priveşte-mă ca şi cum am avea sufletele ghem
Ca şi cum ai şti că toată vorbăria asta
Ascunde o mare frică
De ce zace-n noi
Atâta ură
Atâta jeg
Atâta gunoi
Întinde mâinile şi hai să fugim amândoi
Către cordon
Să-l rupem
Să ne mai naştem o dată
Şi să facem o nouă
Revoluţie ratată.

3. Om

(*text pentru o piesă Luna Amară*)

Nu sunt aici să îți spun ce să faci
Și nici să te cert
Nu sunt aici să îți spun când să taci
Și nici să te iert

Nu vreau pe-un drum anume să mergi
Și nici să te-opresc
Nu știu să te învăț cum s-alegi
Când poți să-nțelegi
Cum oamenii cresc

Liber respiră
Fii tu fii om
Totul inspiră
Fii tu fii om

Sunt aici când totul e în zadar
Sunt aici dacă vrei
Sunt aici când gustul e prea amar
Și lumea ar vrea să bei

Sunt aici când n-ai pe cine s-acuzi
Sunt aici când ți-e frig
Și când obrajii tăi de lacrimi sunt uzi
Și nu mai suporți
Cu tine-am să strig

Liber respiră
Fii tu fii om
Totul inspiră
Fii tu fii om

4.

În ceața densă a deziluziei
A apărut cineva
Nu era foarte clar cine
Doar că avea de gând să o risipească
Bine bine dar cum
S-au întrebat toți experții din sticlă
Ne străduim de secole să ne ridicăm
Deasupra acestui lapte al nepăsării
Deasupra acestei orbiri deloc artificiale
Au fost dezbateri intense
Zile de incertitudine și manipulare
S-au aprins luminițe
S-au desfășurat steaguri
Și nimic
Și acuma vii dumneata să ne spui că o să faci asta
Cine ești dumneata în fond și la urma urmei
Nu știu nici eu prea bine
Doar că aș vrea să ajut
Mulțumim ne descurcăm și singuri nu insista
Singuri
Singuri în ceața deziluziei
Singuri în albul orbirii
Omul a plecat

Nu a făcut pe eroul
Nu a dat ajutor cu forța
Dacă nu vreți asta e
Mai sunt și alții
Nu-i adevărat
Noi suntem singurii nefericiți plutind în ceață
Cel mai oropsit popor
Cea mai tristă istorie
Cei mai săraci oameni
Lasă-ne
Uită-ne
Fugi.

5. Versus

(*text pentru o piesă Luna Amară*)

Azi și ieri
Și tot ce ți-a rămas e doar să ceri
Nopți și-o zi
În care nu mai ai un sens de-a fi
Cu capul sus
Cu pumnul strâns
În gri

Ars și ud
De ploi de frică-n sufletul tău nud
Îți amintești
Copil flămând
De-un aer crud
Atunci când nu eram

Ei și noi
Și nu mai sunt nici îngeri nici eroi
Tot – nimic
Ne e-mpărțit de-un diavol foarte mic
Mai știi ceva
De mintea ta

Când nu vedea
Atunci când nu eram

Stins – aprins
De o minciună ce s-a tot întins
Poți – nu poți
Cu tine în tăceri să-i duci pe toți
Nu obosești
Să scormonești
În capul tău
În ce e rău
N-ai vrea să-ncerci
Să te mai miri
De toate acele amintiri
Atunci când nu eram

6. System Glitch

(text pentru o piesă Dream Diggers)

In every house there is a spirit jailed
In every home there is a road that failed
In every box there is another can
In every man there is another man

In every smile there is a silent end
In every fist there is a helping hand
In every soul there's a mechanical toy
In every god there is a little boy...

7.

Oasele s-au înmuiat de atâta alcool
Ochii s-au înroșit de atâta drog
Cu gândul desenat pe chipul gol
Scriu astăzi un nou decalog

Unu să nu dai nimic nimănui
Doi să nu lași niciodată de la tine
Trei să nu gândești niciodată ce spui
Patru să nu cauți ceea ce vine

Cinci să nu râzi de necazul tău
Șase să uiți de ceilalți mereu
Șapte să nu știi ce-i bine ce-i rău
Opt să pui ego-ul peste eu

Nouă să faci orice de mântuială
Zece să pretinzi că vrei să fii mântuit
Oasele pocnesc de atâta boală
Zeule gol bine-ai venit.

Andrei CRECAN

NATIF

Un loc

E-aceeași soartă,
Închis în temnițe noi,
Văzut ca o lume în care cuvântul ne lasă teferi și goi.
Și o fărâmă
De lumină se adună
Și-neacă întunericul care-ți încape într-o mână.

Dar e un munte,
Un munte pe care-am ales
Un loc în care-am ales să visez că nimeni nu mă latră,

Un nou început,
Un drum plin de noroi,
O vară prea arsă de soare și o toamnă plină de ploi.
O altă zvâcnire,
Un mic efort,
Mă risipesc în lumea în care mă aflu fără confort.

Dar e un munte,
Un munte pe care-am ales
Un loc în care-am ales să visez că nimeni nu mă latră.

Și mai e timpul
Care trage de mine,
Să fac, să pot, să vreau, să iau și să mă pot abține.
Și mai e schimbarea,
Care-mi aparține,
Și nu mai pot să iau înapoi tot ce găseam în mine.

Sevraj

Simţiri care cad şi gesturi prost înţelese
Mă aduc într-o stare ce atât de greu o ascund
Vădite culori şi atât de meschine diverse
Mă-nec şi plumbul mă trage mai tare la fund

Fără voi, fără mine, fără cer şi fără de culori
Mă răstorn fără vină şi mă întorc înapoi între nori

În sevraj încerc să mă găsesc
Fără chip şi fără înţeles,
În sevraj mă pierd şi mă defac
Ca un fir de aţă fără ac

Vedenii şi glume atât de puţin sărate
Înconjurat de toţi care vor să îmi arate
Ce-i bun, ce-i rău şi ce-i de făcut mai departe
Găsindu-mi reper la fel ca un semn de carte

Fără voi, fără mine, fără cer şi fără de culori
Mă răstorn fără vină şi mă întorc înapoi între nori

În sevraj încerc să mă găsesc
Fără chip și fără înțeles,
În sevraj mă pierd și mă desfac
Ca un fir de ață fără ac

Sunt cuvinte și culori atâta de departe…

Two stars

How many times have I heard you say
«You're the one that's gonna keep my heart,
Right inside of your hands»
And how many times have I gone so far,
As to keep you thinking I'll never let go
And I know it makes me smile

We're just two stars watching,
Waiting for the moment to collide,
To sit down and cry,
We're just two stars watching,
Waiting for the moment to collide,
So you can remember it.

I can always speak the words,
But you just imply with everything you do,
And that's alright with me,
There's always the time we spent,
Counting the lights in the sky holding our hands,
What else could I want?

We're just two stars watching,
Waiting for the moment to collide,

To sit down and cry,
We're just two stars watching,
Waiting for the moment to collide,
So you can remember it.

And you can remember everything that should have been so lost,
Remember everything that got us so in love,
Remember everything that could have gotten away,
Remember everything that made us who we are today.

Andrei DRĂGUȘANUL

TOY MACHINES

Awake

Desperate times will bind
Act in desperate ways
Purge yourself to find
All the same it stays

Violent calls the lie
Under skin it crawls
Feelings will all die
Rising as they fall

Softly sings the tide
As it turns its way
Slowly but not quite
Taking worlds away

Find a center-guide
Guide your wanderlust
Ask for reasons why
Why won't you just

Wake up and fall down but
Innocence lost its reasons to be
Follow the victims of entropy
And wake up and fall down boy

Wake up and fall down, cause
Nothingness goes wherever I go
Should I come in or should I just go
Away now, and find my home…

Wake up and fall down but
Innocence lost its reasons to be
Follow the victims of entropy
And wake up and fall down boy

Wake up and fall down ,cause
Nothingness goes wherever I go
Should I come in or should I just go
Away now, and find my (whole)…

Blind

And now I'm violence, wrapped inside the silence
Of the islands that will never let me see them
Closer
I'm flirting with the ulcer,
With the post-her,
With the fact that she's a lie, and I'm forgotten.
Waste me, take a bite and taste me,
But don't be hasty,
Come and have a taste of how
am I becoming water.

Why won't I decide to destroy all that's kind?
'Cause you are indifferent, and I just pretend to be blind.

And now I'm anger, sprung from all the angles,
'Cause I'm tangled in the labyrinth made by your
Leaving,
I'm flirting with the evening.
With no meaning.
With no feeling and I'm bound to lose my senses.
Tease me, say that you will ease me,
You won't release me.
Tell me that I someday will be found,
In some past tenses.

Why won't I decide to destroy all that's kind?
'Cause you are indifferent, and I just pretend to be blind.
All the illusions I made now, play games with my mind.
'Cause you are indifferent, and I just pretend to be blind.

Why won't I decide to destroy all that's kind?
'Cause you are indifferent, and I just pretend to be blind.
All the illusions I made now, play games with my mind.

Redemption

An empty glass filled with disorder,
A drop of tide, crushing shoulders.
Now I am sin, and I have murdered
The time has stopped from going further.
The sense of right, slips through my fingers,
The killer feeds on useless dreamers.
There's nothing left, the child forgot to pray.

The rivers of passion are running deep,
They say that redemption, well it ain't that sweet.
I heard there's no more room for me…
I cut my illusions in the eyes of the strangers,
Engaged, like a blind man in hunting angels.
I heard there's no more room for me…

Will I be seen?
A child's dream?
Oh child, why aren't you praying?
You broke your tools,
For a world of fools.
Oh child, am I worth saving?

The rivers of passion are running deep,
They say that redemption, well it ain't that sweet.
I heard there's no more room for me…
I cut my illusions in the eyes of the strangers,
Engaged, like a blind man in hunting angels.
I'm sure there's no more room for me…

Worn Out

Meltdown is finally over,
A broken homeworld,
Like everything I'm feeling
Crosses I put myself on,
Nailholes in my arms
Are all that's left for giving.
So how can I be of service to you?
So how can I be of service, to you?

And now I fear the fallout, I'm all out, everything's worn out.
Will you wear my heart and wait me? The late me? Heaven done hate me.
Could you pierce the sky with your voice? And call out my name,
That's worn out, I'm worn out.

Secrets unveiling in me
Will never leave me,
On trembling grounds I'm dancing.
Masses of people passes,
To raise their glasses
To dreams that I was once in.
I will pretend to follow,

And leave tomorrow
To spawn a new beginning.
Fighting, always rewinding,
Putting my mind in
Whatever brings me healing.

And now I fear the fallout, I'm all out, everything's worn out.
Will you wear my heart and wait me? The late me? Heaven done
hate me.
Could you pierce the sky with your voice? And call out my
name,
That's worn out, I'm worn out.

Could you fill the void with your heart now? Because I'll never
find a way.
Will you take the steps I will miss out? Because I'll never find
the way.
I catch my last breath and I'm all out, all out
Will you fall down the same?
I'm worn out, you're worn out…

Last Confession

Cuddling with the darkness,
Nothing is quite what it seems.
From now I'm done with artists
That paint my walls in melodies
that aren't quite sincere,
And only meant for them to go, go.

I guess I should've noticed,
I guess I should've learned by now
That I'm forever hopeless.
Impossible for them to see
That I might have inside
A fire large enough to glow, glow.

No love, No love.

Your memory runs hollow,
You said that you'd be there for me,
But took a bite and swallowed,
And faded in a memory
That pains to hold inside,
And stands for nothing real to show, show.

Mirrors, many mirrors
Show me faces that are somewhat
Different yet familiar,
I can't put my finger on
What am I to be,
And what of me I fail to know, know.

No love, No love.
No love.

Now collided, worlds so divided,
By the punishment brought by the tide and
Withered have all the things that I grown.
Why don't you find what you want, what you know?
Feeling hectic, begin to accept it,
I wait for the wind to call me and pull me away.

Seeing clear now I guess I deserved it,
Many flowers I had and I hurt them,
Broken their beauty I have, and I know.
Why don't you find what you want, what you know?
On my knees now, I accept it,
And I wait for forgivness to call me and pull me away,
Away…

Preludiu

Fir de mai, chip cast, ochi de rai ce nasc
Unde,
Smuls din valuri mi-ai zidit loc, să
M-afunde,
Al meu mal uitat, cruntă i-ai crestat
Umbre,
Zâmbetu-ți străin arde-n mine
Secunde.
Unde m-ai pierdut, unde te-ai pierdut,
Cum de?
Astre pleacă, și-n veci mă-mbracă
Penumbre.
Oare, să fi fost un vis?
Doare strigătul ucis.
Urme șterse prea curând
Din gând.
N-ai citit prea bine, în cafea destine
Nu vezi?
Ferecată-n tine, în priviri străine
Te pierzi,
N-ai crezut în mine, n-ai crezut în tine
Nu crezi?
N-ai simțit în noi liniștea din nori,
Tu pierzi.

Nick FĂGĂDAR

LUNA AMARĂ

1.

Draga de ea, stă moartea, chiar ea, aici,
în poala mea.
Nu e grea, nu-mi cere să grăbesc ritmul și
tace întruna.
De cele mai multe ori uit și visez că și ea
uită de mine.
Atunci alerg cea mai frumoasă fugă și
plămânii mei sunt de maratonist
când peste dealuri
Am un zmeu din trestie și nylon într-o
mână
Pe măsură ce zmeul începe să
zboare
Cealaltă mână devine grea ca o țeavă din
plumb
Un picior e în aer, unul mai atinge
pământul
Țopăi și vântul mi-a uscat buzele
roz
Țopăi într-un picior și încep să plâng de
mila cățelușului șchiop din poezia elenei
farago
Uit de zmeu și mă tăvălesc în iarba crudă

ca un călăreţ aruncat din şa
Ambele picioare în aer dar mâinile mici
prinzându-se ca nişte cleşti
De firele de iarbă tăioase şi cu răsuflarea
tăiată de ele
Rămân cu ochii lipiţi de cerul fără zmei
şi ea stă pe spatele meu
ca şi cum aş fi o băncuţă, într-un
parc.

2.

Eu locuiesc între coaste precum marele nord
locuiește într-un cer în care nu mai înseamnă
nimic.
Fiecare stă cu mareele sale, cu luna și
corăbiile și sirenele și naufragiile inutile pe care le
guvernează cu o ridicare de umăr.
Reflux până la rugină, ca sângele care se
bate cu gravitația, copitele din sticlă tropăind a
milioane de cioburi oglinda sub țeastă,
Aceleași răspunsuri vin legate pe o sfoară
aprinsă ca un cordon ombilical crescut dintr-o scrisoare
scrijelită în carne,
Toată dumnezeirea asta clocotită se calmează
sub batista îmbibată în eter a unui cer răsturnat în
mare,
Scuturat de zei înecați în zeama cu gust de
alge în care pești-maimuțe călăresc jobenul fără
capăt al minții mele.

3.

Torc un fir cu mâini reci deasupra unei guri de
canalizare
Am ochii închişi şi nările înfundate cu
zăpada amestecată cu paie şi funingine
Torc fără să mă întorc cred că dacă
încerc să mă mişc mă frâng de la mijloc
De
zile nu am stins lumina, apa curge curge dar
nu o mai aud şi nici nu o mai simt
Pielea mâinilor mele e un latex compromis de
vechime dar torc
Trec maţul acesta vineţiu printre degetele ca
nişte menghine moi şi duc spre capătul
liber
Viaţa.

4.

Îmi e dor de tine ca de un
defect
corectat după multe străduințe
pe când nu știam cum voi fi fără
el
și tot ce puteam să văd era forma
perfectă
pe care ar fi lăsat-o dispariția
sa.
Nu mi-am prins privirea în ciorapii tăi de
nylon
ci degetele și palmele aspre, din
cherestea
M-am scurs ca rășina de brad în crăpăturile
tale,
parfumat cu visare ți-am făcut
timpul.
Din două năluci te cunosc și te
pierd,
Mă adâncesc în același loc ca
umbra.

5.

Am
prins o linie de fugă, am descris traiectoria și am pus
nordul
cu
mâna dezlegată de răspunderi
mă recunoști lăsând o dâră de bătăi de
aripi de fluturi în deshidratarea ta
matinală
sunt o colecție de călcâie ale lui Ahile iar
tu ești o amplă unduire de trestie în
vânt
Te risipești în mine ca florile de magnolie
sub zăpada mieilor pe soclul din bazalt al minții
mele
Rănești și vindeci în straturi neștiința
de a fi viu în viața mea
Iar de aici, din furnalul mocnit al celei mai
lungi ore, mă uit cu nesaț la singurătate.

6.

Am un singur prieten, mușcă și asudă idei ca
un mânz
E pintenul meu aurit care lovește mintea să se
arunce în galop
cu nările pline de sânge și coastele
desfăcute ca o cetate
Dizolvă aerul în amestecul de sârmă
ghimpată și muguri de pin
Scuipă la intervale regulate o ceară de
lustruit idei din pielea zilei de ieri
Cea în care fuga noastră nu mai are hartă și
nici întoarcerea salvatoare a mareei
Nu iartă.

7.

Stă să plouă peste devenirile
tale pe
tocila albiei ți-ai spălat mâinile de rugină
Cu dinți de fier ai rontăit
bavura
ca un giulgiu îmbibat în
coagulare
Și le-ai aruncat spre pământ când au vrut
să îți atingă
buzele sfârtecate în semn de
mulțumire
căci nu știai să îți iubești
mâinile
iubeai doar filigranul ca o
ligatură și
umbra ca o piele de focă
ți se rostogolea din ochi
nesfârșit.

8.

Bat pasul pe loc ca un picamer dublu
rătăcirile mele
sunt șanțuri pline de îndoială și
furie
Mă întorc în ele și duc acest război
cu mintea fugărită de
neliniști
ca o vată umedă înfundându-mi nasul și
gâtul până la sufocare
Aștept lângă mine așezat în pat la amiază
ca la un picnic cu un computer
Am noroc că nimeni nu mă întreabă nimic nici
cei de la telefon nici cei din ecran
Am o empatie vinovată pentru mine însumi cel
de lângă mine extras din mine
Întâmplător și
irelevant constant supus unui vânt uscat
printre planetele cu nume de zeițe
Zac în acest cosmos de iubire lavabilă și
disperat dispreț altoit pe trupul unui tată
ocupat
Cu facerea lumii.

Ștefi M. GANEA

FIOR

Te caut

Printre pâlcuri de fum
te caut
și te zăresc translucid, plecând.

Lipesc plicul în care ți-am lăsat
cu dragoste
cheia ușii de la intrarea în sufletul meu.

Mi-e foame de piramidele
ochilor tai
ce
stau
la
rând
să mă prindă.

Au trecut trei ore și eu tot nu am nimic bun de spus.

Doar îți amintesc, în viteză
și fără rost,
că nu ți-ai călcat cămașa și cerceii ți-s desperecheați,
ca de-obicei.

Nu ştii unde ai uitat perechea,
dar ştiu eu.

Te-aştept acasă în fiecare zi.
Ai şi cheie acum, dar ai uitat-o-n altă geantă.

Tare eşti tu neatentă,
dar eu te-aştept să creşti.
Şi-ai să mă vezi…

aici.

Lângă telefonul public,
unde ţi-ai vărsat cafeaua pe cămaşa mea cea nouă.

Ne despărțim

Ești ca un inel
ce-mi strânge degetele mult prea mult
atunci când e cald
iar vasele mele de sânge se dilată.

Ești ca un pantof
incomod
al cărui toc de 10
stă să cadă
la orice pas mai înfipt.

Ești ca un telefon
cu prea puțină memorie RAM
pentru a face față numărului de aplicații de care
am eu nevoie.

Ești ca o unghie
ruptă din carne
exact când trebuie să spăl vase
care nu au fost lăsate la înmuiat
în apă cu detergent.

Ești ca ultima gură de bere
din ultima sticlă pe care mi-o permit
sâmbătă noapte spre duminică dimineață,
când sunt singură în Tavernă.

Ești ca o țigară la bucată
luată de la Civilă,
pe care n-am apucat s-o termin
fiindcă întârziam la mate cu Ilie.

Ești ca un Titanic
despre care se spune că nu poate fi scufundat de nimic,
dar care,
la cea mai mică atingere cu un iceberg,
renunță la luptă și ia vietile celor care
s-au bazat pe el.

Ești ca un stilou fără cerneală
care încetează să mai scrie
când îmi vine o idee de hit.

Ești ca o sticlă goală de gin
când am nevoie de tărie.

Ești un cui ruginit.
Ești carcasa de la telefon pe care nu o port, pentru ca s-a rupt.
Ești limita de viteză de pe autostradă.
Ești motivul pentru care nu știu să mă iubesc.
Ești motivul pentru care aș prefera să plec de oriunde.
Ești o dezamăgire.
Ești o iubire irațională.
Ești tot ce obișnuiam să cunosc.

Ești ultima persoană în care voi crede.
Ești color doar pe dinafară.
Ești o zgardă cu țepi.

Ești eu.

Ezitant

S-ar ascunde
în cel mai întunecat colțișor
al inimii tale;
Poate așa te-ai obosi să o cauți,
speriat fiind de faptul că
ceva străin, cineva,
se adăpostește în tine.

S-ar ascunde
în memoria ta din copilăria devreme;
poate așa ți-ai aminti
de cum era când inocența nu-ți era
năpăstuită de viciile tinereții;
poate așa ți-ai aminti de ea,
cea de dinainte să pleci.

Poate dacă s-ar ascunde
departe de tine,
ai înțelege cât de mult îi lipsește
dragostea ta.

Poate dacă nu te-ar mai auzi,
ai ști ce durere o apasă,
căci nu asculți când strigă la tine.

Poate dacă ai sparge un bec în palmă,
ai ști cum i-ai spart inima
când ai țipat la ea prima oară.

Poate dacă ar dispărea subit,
ai ști cum s-a simțit ea în seara aceea, în gară,
când toți i-au spus că pleci un weekend,
trei zile,
la București,
și nu te-ai mai întors trei ani.

Poate-ar reuși să te salveze
de incapacitatea ta
de a coexista armonios,
dacă s-ar micșora destul
cât să ajungă în hipocampul tău
prea puțin dezvoltat
pentru vârsta pe care te lauzi că o ai.

Poate dacă ți-ar putea zâmbi sincer,
n-ai mai plânge dupa ea, în stare de ebrietate,
ca să lași impresia că-ți pasă.

Poate-atunci ai ști că
a crescut singură, fără tine;
că nu depinde de tine ca să trăiască acum,
dar că nu e prea târziu să-i fii
ceea ce n-ai fost vreodată.

Poate-ai vrea să îndrepți lucrurile,
să auzi când are dreptate,
să râzi la glumele ei.

Poate-ai să înțelegi că
fumul de țigară din plămânii ei
îi satisface nevoia
... adicția de afecțiune.

Poate nu i-ar fi așa teamă să admită
că nu ești doar un nume, ci...
Omul care i-a dat viață.

Octavian HORVATH

IMPLANT PENTRU REFUZ, BLAZZAJ

Păsări Aprinse

(*ţinutul celor ce plutesc în lumină*)

În luciri preţioase scrijelesc alinare
Şi nu vând idei cu noroi poleite
Dezgrop pulberi de stele din umbra adâncă
Şi spectre pierdute din oceane de ură

Cu rădăcini-mobile
Mă strecor lejer
Prin câmpuri-destine
Şi din partiţii de spaimă
Şterg şi distrug mizeria morală
Cu foarfeci-cuvinte
Retez şi desprind sfori nevăzute
Şi ridic priviri din hăuri obscure

Sevă de flori întoarse spre soare
Prafuri pentru zile-uitare

Nu pot, nu ştiu să stau stins şi legat
Nu caut, nu vreau să fiu prins şi negat
Nu văd, nu rabd să tac şi s-ascult
Şi sper să simt să comunic mai mult

Zdrobesc și alung
Opresc și resping nepăsare
Și simt cum mă schimb
Mărginit de

Ruine legale
Organe tribale
Norme brutale
Pofte sociale
Mizerii virtuale
Guverne banale
Goluri mentale
Vicii fatale

Cu precizie extrag semințe-rușine
Plantate adânc în marsupii-rutine
Descopăr valențe sub farduri-meschine
Și ghidez spre țărm fețe-senine

Frunze argintii luminate de stele
Lacrimi pentru clipele grele

Nu pot, nu știu să stau stins și legat
Nu caut, nu vreau să fiu prins și negat
Nu văd, nu rabd să tac și s-ascult
Și sper să simt să comunic mai mult

Chem păsări-aprinse
De gânduri imense
Și suflete-atinse
De vise intense

Nori de Gând

(*tărâmul gândurilor grele*)

apasă, afundă, oprimă, consumă
zi şi noapte griji te apasă, zi de zi acumulezi şi strângi
şi fiecare gând negativ ţi-e măsurat de acum în plumb
carnea e tot mai grea oasele se-ndeasă
tendoanele se întind şi forţe tot mai mari te cuprind
simţi cum totul pocneşte
simţi cum totul se înfundă
nu mai vezi nici o cale de scăpare
nu mai vezi nici o urmă de izbândă

nepăsarea cruntă generează povară
indolenţa anunţă o sarcină suplimentară
aduni şi însumezi moravuri bizare
culegi, depozitezi brutalităţi banale
te afunzi şi te consumi
te adânceşti şi te deprimi
doar fapte şi gânduri frumoase
te pot scoate şi smulge din declin

uşor mă desprind de tenebre sociale
renasc plutind peste gânduri infame

lejer ocolesc zonele negate
și zilnic mă topesc în soare și șoapte
auzi zidurile crăpate
auzi paturi cum urlă încovoiate
auzi etaje prăbușindu-se-n lanț
auzi temeri cum se coboară ca o ceață nemiloasă și densă
tot mai densă tot mai grea

baloane și suspensii nu dăruiesc dispensii
să scapi de supramasă din amorțeala lipicioasă
speranțe înecate în mâl de interese
te strâng și te doboară
te îmbracă în ocară
trotuare deformate de pașii super grei
mașini cu roți pușcate de la problemele de ieri
ușor mă desprind de tenebre sociale
renasc plutind peste gânduri infame
lejer ocolesc zonele negate
și zilnic mă topesc în soare și șoapte
simți cum totul se deschide

simți cum totul prinde viață
false probleme dispar
procese afective reapar
și ești tot mai ușor
și ești tot mai vioi
ca un zmeu înălțat de-un copil fericit
ca o floare ce-anunță primăvara-ntr-un pustiu

Diluviu

(*oceanul cel din urmă*)

Plutim de mii de ani
În acest imens ocean
Aparent plin de căldură și calm
Sub ape liniștite ascundem și înecăm
Răspunsuri vechi și noi întrebări

După primele diguri
Străpunse de ape
Am ascuns pe vârfuri
Buncăre cu hrană
După primele valuri
Ce au lovit în orașe
Am strâns multe gene
Pentru repopulare

Căutăm vâsle distruse, tocite și rupte în sprint
Căutăm părți din motoare pierdute în timp
Și doar vele cârpite mai simt rafale de vânt
Ce ne mișcă, ne duc și ne poartă ca un alint

Focoase sfințite stau pregătite să curețe oceanul de
nave nedorite
Torpile slăvite își așteaptă lansarea spre flamuri străine
ce întunecă zarea

Privim de mii de ani
Prin sticle colorate
Mărețe profeții pictate
Sub cale obosite, păstrăm și făurim
Armate antrenate sublim

Căutăm mituri apuse, pierdute, uitate în timp
Căutăm plute păgâne ascunse în destin

Ceruri să se rupă și apele să curgă
Să spele tot pământul de patimă și ură
Izvoare să erupă să crape munți în două
Să curețe planeta de faimă și de ciumă

După primele ghețuri
Topite de ape
Am tăiat parâme
Și ne-am desprins de coastă
După primele semne
De panică în masă
Am pornit la drum
Pe vapoarele-cetate

Plutim de mii de ani
În acest imens ocean
Aparent plin de căldură și calm
Sub ape liniștite ascundem și înecăm
Răspunsuri vechi și noi întrebări

Sateliți ce indică poziții precise, submarine urmăresc
vase proscrise
Escadrile divine pline de otravă, camuflate brăzdează
cerul și marea

Ceruri să se rupă și apele să curgă
Să spele tot pământul de patimă și ură
Izvoare să erupă să crape munți în două
Să curețe planeta de faimă și de ciumă

Toți vor să vadă puntea de culori
Legământul divin al începutului nou
Cruciați atomici, new-age războinici
Toți speră la ultima navă
Cyber-neo-creștini, zombi-silence-umili
Toți cred în profeția finală
Luptă pe ape, foc, fum
Cine rămâne?
Cine rămâne să crească o nouă rasă?
Focoase, rachete, avioane, torpile
Tunuri, harpoane, parâme, ghiulele
Cadavre plutind pe apele grele
Atei, abătuți, infideli, noncreștini
Ruguri arzând, streanguri atârnând
Falși profeți, distopie
Oracole, obstacole
Chipuri cioplite, vitralii ciobite
Așteptare surdă, promisiune mută
Indicii, argumente
Ființe răpuse pentru țeluri demente
Ființe răpuse pentru țeluri demente
Dâre, urme, pământ, câmpuri de mine

Porumbei aruncați în vânt
Să caute,
Să găsească
Urme de pământ

M

(*întrepătrundere*)

vorbe care nu se spun
şoapte prinse de taifun
dăruite altui timp
clipe fără anotimp
rotocoalele de praf
discuri vechi de fonograf
armonii întregi uitate
voci în plastic imprimate

fraze blocate se topesc şi adună
raze uitate se întâlnesc în lumi care vibrează

în fiecare zi
din sutele de căi
alegi pe unde mergi
alegi ce vrei să vezi
şi fiecare vis
şi fiecare gând
te urcă şi coboară
prin noul labirint

simt cum pașii tăi ușori
nu mai trec nepăsători
prin viața mea
zâmbete cu sens comun
linii întregi se suprapun
peste lumea ta

dimineți ascunse
în rouă și teamă
încet se transformă
tot ce lași în urmă
totul prinde forme
din pierdute arome

spirale străpunse de somnuri profunde
prisme ascunse de priviri absurde

poze atinse se privesc și inspiră
emoții aprinse se unesc pe stele ce dansează

Arid

(*tărâmul negustorilor de apă*)

Sapă, forează, driluie, pompează
Prețul e sus, numai asta contează
Să intrăm în zăcământ imediat
Statul corupt ne este un bun aliat
Avem vânt, avem soare, avem sute de izvoare termale
Și visăm la substanțe nocive injectate în ogoare

Da!
E o lume distrusă
E o lume întoarsă
Plătim biruri și taxe
Și primim otrăvuri și bastoane

Du-te, du-te, mănâncă-n continuare
Orice resursă ce-ți iese în cale
Tu ești o companie transnațională
Și guvernul te ajută să-ți faci munca murdară

Pe unde am fost ieri
Pe unde suntem azi
Îngropați în mizerie

Sau cetățeni model
Pe unde am fost ieri
Pe unde suntem azi
Știi cât de mare ți-e cușca
Cât de mult ai voie să speri

Da!
E o lume pierdută
E o lume nedreaptă
Plătim biruri și taxe
Și vrem o țară curată

Minciuni înșirate te atrag în vâltoare
Manevre meschine, răuvoitoare
Te prind, te rănesc, te târăsc în mizerii
Apa e noua resursă vizată
Și nu îți permiți să rămâi cu fântâna curată

Caută, scurmă fără rușine
Țara întreagă îți aparține
Noi stăm oricum cu nădragii pe vine

Pe unde am fost ieri
Pe unde suntem azi
Îngropați în mizerie
Sau cetățeni model
Pe unde am fost ieri
Pe unde suntem azi
Știi cât de mare ți-e cușca
Cât de mult ai voie să speri

Nu te lăsa purtat de val
Nu te lăsa strivit brutal
E locul unde vrei să-ţi creşti copii
Şi nu ai cum să nu te lupţi
Şi să aştepţi împăciuit
Terenul să îţi fie otrăvit
Nu te lăsa purtat de val
Nu te lăsa strivit de capital
E locul unde vrei să-ţi creşti nepoţi
Şi nu ai cum să nu te zbaţi
Şi să aştepţi împăciuit
Ca aerul să-ţi fie otrăvit

Da!
E o lume coruptă
E o lume stricată
E o lume tocată
E o lume lezată
Interese globale
Ţări neo-coloniale
Minciuni globale
Decizii iraţionale

Să reînvăţăm să respectăm pământul!

Ghetoul de Aur

la marginea orașului apar multe drumuri noi
la marginea orașului pământul se rupe-n mii de bucăți
tăblițe colorate prezintă viitoare mărețe edificii
iar de după grase bălării zâmbesc proaspete fundații

la marginea orașului metrul pătrat îmbracă zilnic
straie noi, de valoare
la marginea orașului mirosul de var și de mortar
se combină cu mirosul proaspăt de pantof de lac

la margine de oraș
acolo aș vrea eu să trăiesc
etaj peste etaj
garaj lângă garaj

un pitic de grădină a început revolta
geamurile termopane și ușile de garaj l-au urmat
împreună s-au îndreptat spre centrul noului oraș
acolo un geam termopan în formă de pentagramă a strigat
Să trecem totul prin inox și plastic!
dar totul era trecut prin inox și plastic
astfel încât piticii de grădină, ușile de garaj și geamurile termopane
s-au pus la sfat

împreună au hotărât să facă o asociație
Asociația de Evidențiere a Lucrurilor Profund Asemănătoare
și au plecat, pentru că la fix
începea întâlnirea Masonilor de Gipscarton

vreau să mă așez
vreau să m-aranjez
vreau să mă fixez
vreau să mă instalez

vreau să mă stabilesc
vreau să viețuiesc
vreau să mă statornicesc
vreau să locuiesc

în Ghetoul de Aur

vreau să cresc
vreau să mă preacurvesc
vreau să mă preamăresc
vreau să mă înmulțesc

în Ghetoul de Aur

Ograda

odraslele porcilor au ajuns din nou la putere
nimeni nu se aștepta ca acest lucru să se întâmple atât de devreme
dar cu perseverență și cu un șoric bine bătucit
porcii au demonstrat că se pot realiza lucruri inimaginabile

orătăniile din ogradă nu s-au revoltat și nu au protestat
fiind mult prea ocupate cu ultra-agoniseala
faptul că unele animale vor fi mai egale decât altele
nu le afecta (încă) libertatea și averea

în ogradă,
orătănii

Pierderi de frecvenţă

o bonă bine crescută
cu bonuri cadou de mare sărbătoare
o clipă cu atenţia pierdută în zare
în clipuri despre autospălare

o hotă de aburi furată
pe un hotar plin de magice repere
o notă indecent cântată
de un notar cu lungi şi albe revere

o orcă de poliţie căutată
de orcii primiţi în dotare
o cană sistematic umplută
de un canar cu blana-n testare

o focă în pădure ascunsă
de un foc fără de scăpare
o cântare de vis întreţinută
de un cântar doar pentru o anumită stare

pierderi de frecvenţă
socializăm doar în absenţă
fierberi de prezenţă
ne bucurăm doar cu prudenţă

o cotă permanent neatinsă
un cot cu două sau trei culoare
o saloană de globuri prinsă
într-un salon cu uși batante și pistoale

o tonă pe mâini purtată
de un ton cu mii de aripioare
o mită de săptămâni refuzată
despre un mit scăpat din dosare

pierderi de frecvență
ne bucurăm doar cu prudență
fierberi de prezență
socializăm doar în absență

depozite pline-vârf
cu apă și merinde
buncăre pregătite
pentru sfârșitul lumii

în fiecare an
la aceeași dată
precisă

Vis

deschid robinetul
ajung direct în piață
iau un kil de mere
gust puțină varză
din dreapta jos
verific timpul
vâslașul schimbă
la fiecare colț
anotimpul
după două ore
a câte trei viraje
sunt într-un câmp
cu multe etaje
pline cu maci roșii
și grâu albastru
ce poate fi mai speed
decât un cal măiastru

ce poate fi mai speed
decât un cal măiastru

deschid robinetul
se pornește un val

un surfer apare
direct din canal
un pui de curcă
înfășurat în fum
suflă spre mine
bucăți de piese
ridic azimutul
să-l iau dintr-un tun
dar puiul de curcă
se prinde și fuge
cu acea ambarcațiune
din lemn și plexic
făcută special
chiar în Mexic

ce poate fi mai speed
decât un pui de curcă

dă-mi un vis
dă-mi un vis
dă-mi un vis
ce nu mă aruncă-n abis

Laura Andreea MIHĂILĂ

GRAY MATTERS

No one ever warned me that this
Would go astray, just the promise the dream and lies will stay

I was never one to tempt
All the fates with invitations
Words I heard were mere distractions
Hunger in disguise

Chemicals they had their way
So did he, and so did they
So much more than I'd dare to say
It will never fade

Now this taints my memories
every dream is spiced with nightmares, trust
was squandered evermore now all I hoped is lost

It's the judgement and the curse it's the lynchmob metaphor, the
look that lurks behind their eyes
Pins me to the wall

Not a word they'll hear from me
Both my eyes are closed by force
Can't they see that I'm the victim
Here alone until I die

No one ever warned me that this
Would go astray, just the promise, dream and lies will stay

What went down should never
Be heard of ever again
So they say I won't agree with them

No one hears the screams I make
No one sees the blood they take

I am my own soul and I won't dry
I am my hero and won't die

None of them will look in my eyes
None of them can fake the lies

*

they cover up our eyes
they take our hands
they lead us to that place
(where) we'll never think again

if you can't perceive
then you won't believe

deceiving all the herd
they break us too
we'll never stop the search
for the light we once knew

and we will make them fear
the soul the heart that always will
be able to see,
and smell the bullshit that's right in front of you

will you believe and keep lying to yourself
we can't stay and hide, we need to see the light
deceiving all our senses we'll just die
giving ourselves to power and pride

the words they sell they shine
but still we always seem to see
the gold and silver glitter was never for us to believe

they sing their worth out loud
but our minds scream louder still
it echoes harder further till all of them will hear

you will hear the sound they make
when you choke them with their fate

stop your eyes
hold your tongue
think by yourself
let them know

You will see the sun

*

read these last words
from my eyes
they have rubbed my
wounds with lies
hear this last breath
from my lungs
say it with your heart and tongues

i am who i am
nothing more and nothing less

see me as i stand
and belive it's all i can
give me your trust and
try to forget all that has been
i will be there
when the wounds will settle in
look through again
don't forget all that i am
see me as i stand
and believe it's all i can
give me your trust and
try to forget all that has been

take these last tears
as a sign
they will dry up
on my smile

see me stand here
I will walk with my head high

YOU
Won't understand
The decline in witch we stand
This is my last try
in arrogance you'll find
That I'm gone

*

All the screaming inside
Was growing alive
There were flashing lights
Blinding the light
Colors scratching my eyes just dancing outside
Of my left brain side the right has died for a while

I just heard some cry it was so high
In the back of my head
It was your voice saying hide inside
Shouting louder and louder and louder/and I tried and I tried, tried

Shadows frolic on the ceiling
Calling me back in to see them(in the building)

Chasing eyes they want to play
Falling Crawling turning fray

The nothingness of my own skull
Inside the bone sound grew hard

A door in front, blocks in the light
Revealing heaviness of life

You will never, sow if weather
I am here with you, or ever

I have left all earthly drawings
My truth is in daily cup pills

You were there you never tried to
You were here you never had to

Hold my hand and try to walk you
By the door that locks my thoughts froze

I can't be enclosed in this here pretty night ground filled with
strings and
I can fly by all of you and you can't see me cause you don't have to

Believe me
you won't have to

*

If I bring the glory
For progress of man
Than all of our history and lessons come dead
The voice they hear clear
The message slides through
The destruction of judgement the view darkens too
Appalling faith in imaginary dolls
Raising mammoths that crush decent thoughts
Everyone come round and marvel at luster
The glory the strength the spectacle of dirt

I'll try to pierce through the fog
The denseness that clogs
The sight of my thoughts
Crack hard stone walls
Colour the black
And whiteness of lies
Decipher smiles

We're bred for consumption
In western land farm
Thought to load all other, far what we are not
Warmth is always warmer in the others home

We need it, we want it, we'll fight each other for it
All credibility exposed as a fraud
They call for your trust but strangle they must
The promise for equality, in chances for decency
Dragging you, teasing you, drawning your worth

You will just belive their words
You're hanging thin on their webs and cons

You will never think enough
The meanings you find will die out shortly

You will always speak too much
No time for thinking just taking it all in

You will never see what you must
You'll be to busy believing and speaking

*

Once upon a long ago
No one saw the wrong, the flaw
Times were starting to get strange
Everywhere i looked, things changed

So i ran to find my way
Doors were shut, was left astray
Feeling like i didn't belong
From that time i jumped headlong

Time flies over us
but leaves its shadow behind.

I never wanted more
Just to have peace and swore
I never will betray
Just to end a day
I never asked for this
just to be left in peace
Say goodbye
(It's)too late to justify

And I
Would have tried
But you were dying inside‼!

Still I
Yes I tried
And you are dead inside‼!

SO it seems you thought
Was something else you bought
NOW surprised to see
You’re afraid of me
I will have to take
Care of everything
You fake

*

take my decisions for me
you dare not
are you a friend, or just another roadblock

trust care aid nurture be there if you dare
never abandon myself for all who pretend to care

i used to send myself off in the storm for you
confronting darkened clouds alone
your words started raining down into my blood
emotionally scarring all i've been used to be

store my own in closets locked
now your ego i will not be able to stop

walls close in on me, hard bricks embrace me
your world chose to sew eyes and my lips shut

i block inside the monuments, forgot them all, they're stuck
forever up in my throat
and every iron glance that runs by mine does harm and pain to
expectations i've grown and known
store my own in closets locked
now your ego i will not be able to stop

try to fall back
i could cry, never ever
i want to go back
and find cries, never ever in time
i never believed you have faltered in pasts
but now the train is on track
and our time is up back up

*

take my decisions for me
you dare not
are you a friend, or just another road block

trust care aid nurture be there if you dare
never abandon myself for anyone who pretends to care

i used to send myself off in the storm for you
confronting darkened clouds alone
your words started raining down into my blood
emotionally scarring all i ve been used to be

hard rock opinnions are not
cutting off all of my dreams
before they find out the way to soften all my skins

the breaking walls that always fall back on my side
i need to climb back on
forgetting words that stabbed my soul and brought me down i
have to keep them from jading me and jump back up

store my own in closets locked
now your ego i will not be able to stop

walls close on me, hard bricks embrace me
your world chose to sew my lips shut

i block inside the monuments, forgot them all, they're stuck forever up in my throat
and every iron glance that runs by mine does harm and pain to expectations i've grown and known

Eugen NUȚESCU – OIGĂN

ROBIN AND THE BACKSTABBERS, KUMM, MOON MUSEUM

Nimic

(*de pe „Sex With Onions”, 2009*)

Tu, tu ești fum de țigară
Tu ești o mască de ceară
Tu ești o privire dintr-o umbră
Ești o tăcere deasă și lungă
Tu ești un tren care nu mai pleacă
Ești un pește care se-neacă
Tu ești o scrisoare ce moare-ntr-un plic
Eu, eu, eu… nu sunt nimic

Tu, tu ai o scamă pe o frânghie
Tu ai un tatuaj pe sub o unghie
Ai un dicționar de vorbe goale
și-o privire caldă și moale
Tu ai repulsie față de goange
Tu ai o colecție de falange
și ai o pasiune pentru vid
Eu, eu, eu… nu am nimic

Tu, tu vrei să salvezi delfinii
Tu vrei să se simtă acasă străinii

Vrei să crească copaci pe case
și să reciclăm calciul din oase
Tu vrei să pleci cât mai iute din
țară
Tu îți dorești o moarte ușoară
Tu ai vrea să fie tot timpul seară
Tu vrei să-ndulcești luna amară
Vrei să cerni aur din nisip
Eu, eu, eu... nu vreau
Nimic care să te alunge
Nimic care să te doară
Într-un cuvânt...
nimic

Ultima piesă de pe un album imaginar

(*de pe viitorul album „Moon Museum”*)

Ar trebui să mă
culc
Mi-a spus lumea că
vreau mult prea mult
Stelele au dispărut de
pe cer
Alungate de nori de
fier

şi cumpăr şi vând
minuni
Ofer transport între
două lumi
Umbrelă dintr-un
cuvânt
Mi-am făcut d’a – fost
luată de vânt

M-am priponit de-un
măslin
Ca să nu fiu tentat să

mă-ntorc de-unde vin
Câinii latră-a
pustiu
Pun pariu că știu ei
ce știu

și cumpăr și vând
minuni
Ofer transport între
două lumi
Umbrelă dintr-un
cuvânt
Mi-am făcut d'a – fost
luată de vânt

Teologie

(*de pe viitorul album Oigăn*)

Într-un bol de supă
primordială
Am găsit un
fir
De păr de
zeu
Și mi-am adus aminte
că mintea mi-e goală
Ca o statuie-ntr-un
muzeu.

La început a fost
cuvântul de-onoare
Pedeapsa cu
viața
Veșnică
ceea
Dacă începi de la
soare o numărătoare
Suntem lumea a
treia

M-am aranjat după
chipul și-asemănarea
Aceluia care a confundat
cerul cu marea

Blue

(*de pe albumul Kumm „Angels & Clowns”, 2005*)

Go on and
climb
Up the highest tree
you'll find
And tell me what you
see
The world
below
At your feet is getting
small
Just grab it in your
hand

Go take a
ride
On an airplane in the
sky
Look down, what do you
see?
A perfect
show

All the lights go off
and on
Reflected in your
eyes

What are you running
from
What scared you
away
Where do you
hide?
Where do you hide?
Is there another
world
That's drawn
attention
Leave us all
behind
Leave us all
behind

The distance
grows
And the space is bitter
cold
Look back, what do you
see?
A little blue
Spot is fading out of
view
A sparkle in your
mind

What are you running
from
What scared you
away
Where do you
hide?
Where do you hide?
Is there another
world
That's drawn
attention
Leave us all
behind
Leave us all
behind

I Was Just

(*de pe albumul „Moon Museum”*)

I was just a knife for
you
You were just a
spoon
I was just a
carpet
Slowly crumbling in your
room
I was just an
accident
A pot hole on the
road
I was just a
raven
Quoting Edgar Allen
Poe

I was just a knife for
you
You were just a
fork

I was just a
village
Having day dreams of New
York
I was just an
accident
A foot note of a
dream
Piercing all your
windows
With my heavy metal
scream

Vali RAUCA

GRIMUS

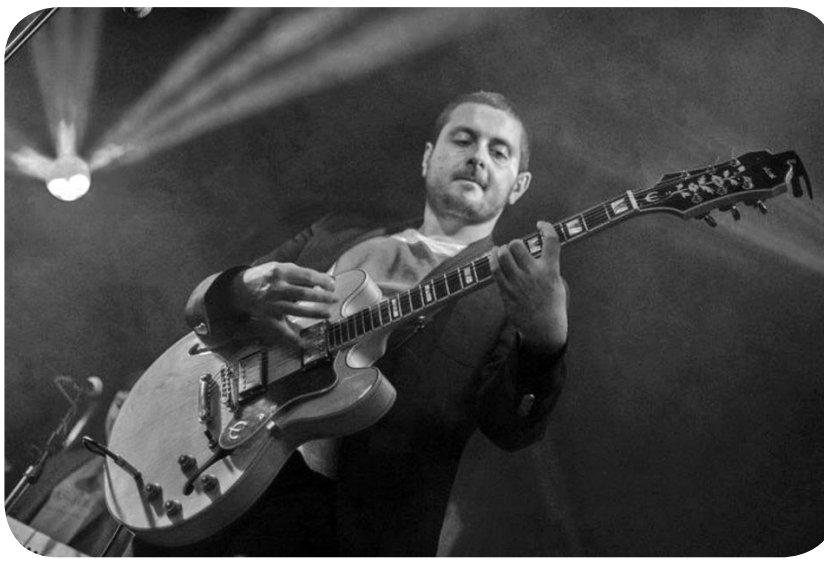

Sălbăticiunea

(*fragment*)

În fiecare zi mă trezesc alt om, ceea ce înseamnă că în ultimele trei luni s-au îndrăgostit de tine mai mult de 90 de oameni diferiţi cu acelaşi nume, iar mâine e o nouă zi. Dormi liniştită, în fiecare noapte, la marginea pădurii, fiara veghează. Bucură-te de ceea ce ai. Nu vreau să mă bucur, vreau conflicte şi mă antrenez în fiecare zi să pot da de pământ cu orice rival.

O apariţie fulger în mijlocul cercului de inadaptaţi boemi, localizarea suspectului care stă pe scaun între masă şi perete, ceea ce îl face o ţintă perfectă pentru o lovitură bestială de bocanc cu vârful metalic în stern. Urmează executarea cu precizie maximă şi intensitate brutală a loviturii cu un salt pivotant peste masă, exact în coşul pieptului, iar în timp ce scârbosului i se blochează respiraţia şi intră în stupoare, se recomandă o palmă lipită uşor de toracele lui pentru a simţi vibraţia coastelor ce crapă încet şi sigur în corpul putred şi-i perforează treptat plămânii, începând din punctul cel mai intens al loviturii. Aceasta este poezia mea ultra-violentă, manifestul meu „aici şi acum" în faţa voastră de nenorociţi prefăcuţi, care cred ca îşi spală conştiinţele murdare şi îşi justifică alcoolismul prin noblețea poeziei. Pasiune pură, ultra-violenţă estetică prin perfecţiunea executării ei, răzbunare şi circ,

așa cum vă place, hienelor, sigur ați apreciat un astfel de spectacol dincolo de frica mutilantă că ați fi putut fi oricare dintre voi victima. Să sune cineva la salvare sau mai bine nu, ăsta nu merită să dai un telefon pentru el nici dacă ai minute nelimitate. Lăsați-l să stea până la sfârșit, din câte știu eu, poezia nu e contraindicată în pneumothorax. I-am scuipat și în bere, târâtoarelor, după ce i-am turnat pe gât tot jegul și mucurile din scrumieră, nu profitați de starea lui ca să i-o luați și să i-o beți, lăcustelor. Te-ai luat de cine nu trebuie, cârpă de șters coaie de câini ce ești, mă enervezi chiar și așa cum ești acum, cu plămânii sparți, mai ales că ai intrat în convulsii și acum ești în sfârșit centrul atenției, așa cum ți-ai dorit. Du-te-n mă-ta de găurit dansator de piblokto. Vă las, mi-a părut bine să vă stric seara de bullshit-uri și sunt sigur că plec de aici cu marele premiu.

Sunt omul recent

Vă mint prudent
Am colecție de măști
Nu am rădăcini
Am doar spini

De zi mă feresc
Sunt cine vrei tu să fiu
Am culoarea care îți place ție
Trecutul nu îl mai știu

Reinventez istoria ce îmi convine.
Sunt asasinul lui Kennedy, sunt Laika, rațiunea e cioclul sufletului meu.
Sunt cheagul de sânge desprins în venă, sunt clapeta din capcana pentru urși.
Sunt ultima masă a condamnaților la moarte, aștept tragedia ca o lamă ascunsă într-unul dintre merele

Anei
Sunt bacilul fecal din cereale cu lapte, sunt ciobul din pufulete.
Sunt scurgerea de gaze din camera copilului, ignoranța din ochii lunetistului, acul injecției letale care
sparge vena unei execuții ratate.

Știm amândoi că un animal sălbatic nu va putea fi niciodată domesticit în totalitate și va avea
mereu în ochi sclipirea dezmărginirii, de aceea sălbăticiunile sunt imprevizibile, de aceea nu mă simți încă destul așa, pentru că niciodată nu am fost așa. Mereu voi căuta portița de scăpare, mereu voi pândi închizătoarea cuștii și jugulara îngrijitorului, voi prefera să veghez nemișcat în loc să dorm. Un singur reprezentant al speciei umane a reușit să îmi câștige încrederea și să mă mângâie pe spate fără să-i sfârtec deocamdată mâna până la os. Tu.

Suferința ta e cel mai abundent element din univers. Maturitatea e o curvă penală și bolnavă
care simulează integritatea la colț de stradă pentru a-și putea plăti ratele. Ne-au convins că apa e infestată ca să începem să o plătim, urmează aerul, libertatea, laptele matern și sărutul. Clipele petrecute cu tine nu se pot descrie în cuvinte și sunt mult prea inocente pentru lumea aceasta, iar din acest motiv par ireale în absență. Sentimentele nu sunt gloanțe oarbe, ele rănesc și pot fi chiar fatale dacă nimeresc organe vitale. De atunci îți caut ochii pe tavan, în spatele pernei, în mijlocul portocalei, în negrul strugurelui, în aburii ceaiului. Îți caut pielea în fulgii de zăpadă așternuți pe imensitatea albă neatinsă a câmpiei. Îți caut buzele în v-uri de păsări călătoare pe fondul unui răsărit sângeriu care îmi răscolește ființa. Îți caut părul în salcia plângătoare din amintirile copilăriei și te găsesc mereu în poveștile fraților Grimm pe care le ascultam cu gura căscată în interpretarea lupoaicei care m-a înfiat.

Pentru o nouă zi care ne pândește.

Doru TRĂSCĂU

THE MONO JAKS

Despre o tipă

Am nevoie de-o prietenă ușuratică
Cu vederi foarte largi și carismatică
Și deși tu nu știi ce înseamnă
Cred că ți s-ar potrivi această ramă

Am nevoie de cineva
Așa cum ești tu

O să profit de faptul că tu mă lași un timp pe bară
Și oricum nu te pot vedea liberă seară de seară
Și nici eu nu te las deloc în pace
Să ai timp pentru tot ceea ce îți place

Am nevoie de cineva
Așa cum ești tu

Drumul

În inimă îi naște-un cântec mut,
Acolo unde frica și-a găsit ecou
Ar vrea să înțeleagă ce-a făcut?
Ce s-a întâmplat atunci?
I se întâmplă din nou

Răspunsurile
Nu le capeți aici
Nu se nasc din uitări

Drumul e pietruit
Vântul e potrivit
Iar lui i s-a oferit
Să înceteze să afle.

Captiv în toiul nopții,
Încearcă în zadar să înțeleagă
De zorii au să vină iar, la el
De-l iau, de-l pierd sau îl dezleagă?

Răspunsurile
Nu le capeți aici
Nu se nasc din uitări

Drumul e pietruit
Vântul e potrivit
Iar lui i s-a oferit
Să înceteze să afle.

Dacă e greu începutul
Să te oprești e de o mie de ori mai greu
Este cel mai greu

Un sfert de secundă

Vinde tot, nu ne trebuie nimic
Mergem unde vrei
O să fie altfel
Să fie altfel

Ne-am născut cu fricile în noi
Printre derbedei
Cum o să ne fie
Altfel?

S-ar putea să întrebe copiii
Despre toate astea
Când o să le fie
Altfel?

Am venit cu ochii închiși
Am ajuns aici
Unde o să ne fie
Altfel

Adevărat, rămân
Adevărat îți spun
Ne învârtim în cerc

Încredere
Fără credință
E multă putere
În neputință
Demoni și Îngeri
Iadul în rai
Un sfert de secundă
E tot ce ai

Cuprins

Ion Drăgușanul: Poezia care cântă, o „ultra-violenţă estetică”/ **5**

Adrian Ardelean – NATIF/ **11**
Mihnea Blidariu – LUNA AMARĂ/ **16**
Andrei Crecan – NATIF/ **29**
Andrei Drăgușanul – TOY MACHINES/ **36**
Nick Făgădar – LUNA AMARĂ/ **48**
Ștefi M. Ganea – FIOR/ **58**
Octavian Horvath – IMPLANT PENTRU REFUZ, BLAZZAJ/ **67**
Laura Andreea Mihăilă – GRAY MATTERS/ **88**
Eugen Nuțescu-Oigăn – ROBIN AND THE BACKSTABBERS, KUMM, MOON MUSEUM/ **105**
Vali Rauca - GRIMUS/ **117**
Doru Trăscău – THE MONO JACKS/ **122**